

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, dnia 19 grudnia 2017 r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 22.12.17
nr. 6574 podpis. [signature]

PK IV Ksk 791.2016

PK IV Pc 509.2016

SEKRET MARSZAŁKA SENATU
Biuro Wicemarszałek Senatu RP
Marii Koc
Wpłynęło dn. 22.12.17
nr. 96.P
[signature]

Pani

Maria Koc

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

(odpowiedzi@senat.gov.pl.)

Szanowna Pani Marszałek,

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Czesława Ryszkę podczas 50. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 listopada 2017 r., kwestionującego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt XXIII Ka 164/16, utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt II K 711/14, skazujący Panią A H. za popełnienie przestępstwa gróźb karalnych, tj. czynu stypizowanego w art. 190 § 1 k.k., a także zawierającego wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie i o wznowienie postępowania w sprawie cywilnej zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 marca 2012 r., sygn. akt III Ca 789/11 oraz w nawiązaniu do mojego pisma z dnia 21 lipca 2016 r. o sygn. PK IV Ksk 791.2016, skierowanego do Pani Wicemarszałek w tej samej sprawie, przedstawiającego ocenę prawidłowości procedowania obu Sądów i zasadność wydanych rozstrzygnięć, działając na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1767 ze zm.) - uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Przeprowadzona ponownie w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej analiza akt sprawy II K 711/14 Sądu Rejonowego w T. nie dała podstaw do wniesienia, przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k., na korzyść Pani A H. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt XXIII Ka 164/16, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt II K 711/14.

Nie stwierdzono bowiem aby prawomocny wyrok zapadły w tej sprawie dotknięty był uchybieniami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze, określone w art. 439 k.p.k., bądź też innym rażącym naruszeniem prawa, mogącym mieć istotny wpływ na jego treść w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. – a jedynie takie uchybenia mogą stanowić podstawę wywiedzenia kasacji.

Odnosząc się zaś do kwestii pominięcia przez Sąd Rejonowy w T. zeznań złożonych przez świadka K B., pragnę zauważyć, że zeznania tego świadka były przedmiotem analizy tegoż Sądu. W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustosunkował się do tychże zeznań, które nota bene obdarzył walorem wiarygodności. Z zeznań K B. wynika, że nie była ona jednak świadkiem całego przebiegu zdarzenia jakie miało miejsce pomiędzy Panią A H. a pokrzywdzoną A G., ponieważ oddaliła się z tego miejsca. Ocena zeznań tegoż świadka w kontekście pozostałego materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy, zaaprobowana przez Sąd odwoławczy, który po rozpoznaniu apelacji obrońcy Pani A H. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu meriti, nie uchybia zasadzie swobodnej oceny dowodów przewidzianej treścią przepisu art. 7 k.p.k.

Ponieważ stosownie do treści art. 542 § 1 k.p.k. wznowienie postępowania może nastąpić na wniosek strony (którą nie jest Prokurator Generalny) lub przez właściwy Sąd z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) w razie wystąpienia uchybień określonych w art. 439 k.p.k. (stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze), co także może zasygnalizować Sądowi strona, kopię oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Czesława Ryszkę, przekazałem zgodnie z właściwością Prokuratorowi Regionalnemu w Katowicach, celem zajęcia stanowiska w tym przedmiocie.

Po przeprowadzonej analizie akt sprawy II K 711/14 Sądu Rejonowego w T. Prokurator Regionalny w Katowicach nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem

do Sądu Apelacyjnego w Katowicach o wznowienie postępowania w sprawie XXIII Ka 164/16 Sądu Okręgowego w K. O powyższym poinformował Senatora RP Pana Czesława Ryszkę pismem z dnia 11 grudnia 2017 r. o sygn. RP III Ko 873.2017.

Powyższe stanowisko w pełni podzielam. Wznowienie postępowania nie może nastąpić w oparciu o twierdzenia Pani A. H. o złożeniu zeznań niezgodnych z prawdą przez oskarżycielkę posiłkową A. G. oraz jej matkę R. G.

Zgodnie z treścią przepisu art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wznowienie postępowania następuje, gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Czyn, o którym mowa we wskazanym przepisie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, a z taką sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Dokonana z kolei ponowna analiza akt sprawy cywilnej zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 marca 2012 r., sygn. akt III Ca 789/11, oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w T., sygn. akt I C 455/10, w sprawie z powództwa Pani A. H. o zapłatę, również nie dała podstaw do wniesienia przez prokuratora skargi do sądu o wznowienie postępowania cywilnego. Nie zaistniały bowiem żadne okoliczności określone w art. 401 - 404 Kodeksu postępowania cywilnego, które stanowią przesłanki do uwzględnienia wymienionej skargi.

Należy przy tym podkreślić, że stosownie do obowiązujących przepisów prawa, nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, zarzut dokonania przez sąd błędnych ustaleń, gdy po uprawomocnieniu się orzeczenia nie pojawiły się nowe fakty lub środki dowodowe, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Po uprawomocnieniu się kwestionowanego przez A. H. orzeczenia Sądu odwoławczego nie ujawniono nowych dowodów, które wskazywałyby na zobowiązanie się pozwanej do zapłaty wyższej kwoty niż wskazana w umowie pożyczki pomiędzy stronami.

2 stycznia 2018 r.
Robert H. H.